

ab els banyots a popa, apar un escarabat gegantí que camini a flor d'aigua. Els pescadors boguen depressa, aposta, per fer cansar en Perot, aquell vell del art que sempre botzina, i el patró entretant, dret a popa va llençant al mar una corda que s'enfonça en la foscor de la aigua fent una munior de bombolles petites que puguen tot seguit i es fonen. Després, llensa la xarxa axufa y fosca que resta una estona ensorrada y ab la gola oberta arriba lentament al fons de la mar inflantse com una bomba de paper.

Ja són en terra. A cada cop de corda s'hi fa un ramell de pobres... és el pelegrinatge del treball que cada matinada compleix com una cordada de dagnats, la sentència que senti Adam fugint del Paradís. De primer anduvi, la corda regalimosa costa poc de fer seguir; després, endevé texuga i ls cossos se inclinen tivant de la singla i ls peus s'enfonsen en la sorra humida de la mulladina matinal, les frontales se sembren de gotes de suhor i ls respirs se sententen plens de fatiga. De tant en tant les dues colles s'atancen als crits que fa el patró:

—Gónta... gónta de llevant.

—¡Vingal... vingal...

—Tómbat! Tómbat!

—Amunt que's sa darrera corda!

Ja surten els calons i les panes. Les suredes se breçolen damunt les honcs que lluen ab la primera mirada del sol ixent.

En els cors de la gent del art, aleteja l'esperança, neix el desfici de veure ço que han hajat. Tots puguen i baixen depressa per la platja estirant ab coratge la xarxa ab els escrops fenti crits per a tiar els companys mentres la mestra s'acosta a cada respir.

—Neu baxant l'art.

—Vingal amunt, minyons!

—Vinga, vinga, que ja exuguem.—

La gola del art se clou. Tots estiren a la una i la bossa resta damunt l'arena. Se sen la remor del peix que cuateja, y tots els ulls s'aboquen a la xarxa.

—Es pá nostra de cada dia!

—Que Deu n'hi dó!

—Bona calada, Janet.—

Van obrir l'art mentres els peixos menuts passaven per les malles, y cuatejant freneticament, assolien les ones i fugien. Els pops movien les potes com si fossin verms. Les sepies escupien tinta i ls rogers feyen fressa entre les aigües arrencades pels fons y les pedres qu'havien seguit. En Janet omplia els coves de peix morent i en Perot ne curullava sa gorra. Dos vailets, peu delcalsos agafaven els que restaven entre les malles per escar.

La cridoria i les rialles s'alçaven triomfals. Totes les cares eran resplandents... L'alegria esplendorosa regnava a dolls, el sol era rubert de claretats i el vent passava rioler damunt la mar...

La desconeguda mirava més fixa i més lluny; estava més concirosa, semblava més quieta, com si hagués perdut el ritme del respir... els miserables del art, en ovirarla altra volta, van dirse plens d'extranyesa:—Qui sab si es boja?

JOSEP ROIG I RAVENTÓS.

SALUTACIO

Il·lustríssim i Reverendíssim Senyor: Un diumenge dia 18 de juliol de 1915 al passar per Malgrat al dirigir-vos a Girona per a fer vostra solemnia entrada us deiem:

Dia de joia gran, fruita avui Girona qu'esbardellant-se en ruixim de perles pel Bisbat, el poeta recull per plasmar auria corona amb que ornamentar la testa de novell Prelat. La Maresma i selva de flors el camí cubreixen que encarrila vers la seu el vostre primer pas, i centenars de veus a Malgrat repercuteixen, l'himne d'amor «que visca molts anys el Dr. Más.

Avui que tenim la dita d'hostatjar-vos, us dirigim la salutació següent.

Ja tenim el Pastor que tan ens aima en mitg nostre iaestá el bon Prelat, revestimnos de joia i alegria, brodém amb lletres d'or fet tan marcat.

Del barri del Castell fins a la platja un himne deïtós s'hi sent vibrar, porta flaires d'amor i vassallatge al qu'en nom de Deu ve a visitar.

Salve, doncs, oh Pastor amorosíssim de nostra Blava Costa grat orgull, patriu de llavors sempre digníssim, de mèrits apostòfics, bon recull.

L'Esglesia té, en Vos eminentíssim, espill de gran bonesa i santetat; la religió un capdill fermissim i les Virtuts el seu enamorat.

Vostra veu es l'aura que dona vida i oxigena també els débils cors, vessan-la damunt d'ells, amorosida, qu'esclats donguin encar de bells vigors.

Parleu Senyor, que la boca badada tenim com pardalets dintre del niu, al fitar de la vella la becada qu'ens acarona a pler, i ensems somriu.

Vostres concells madurs, prudents i savis, com venen amarats de ron del cel al passar pel garvell de vostres llavis, adquireixen sentors de pa i mel.

Alseu la vostra ma per beneirne aquesta tot just naixent Congregació, perque d'ella demá es pugui dir-ne que te encunys de seny i devoció.

Eixa nota brillant que tan honora, jo crec que fàcilment l'alcansareu, si'l fervor Mariá ton pit arbora si abans que amb tu mateix, comptes amb [Deu.

FÉLIX PARADEDA, Pbre.

Llegida el dia 16 de juny de 1918, amb ocasió d'inaugurar-se'l Foment Cultural pel notable recitator En Salvador Buñol.

Informació general

En els prop passats Jocs Florals de Barcelona obtingué el premi de la «Copa Artística» i l'extraordinari del Consistori l'il·lustrat metge de Sitges doctor Josep Roig Raventós pels seus pulcres treballs literaris presentats al concurs catalá. En la secció literaria del present nombre reproduim un